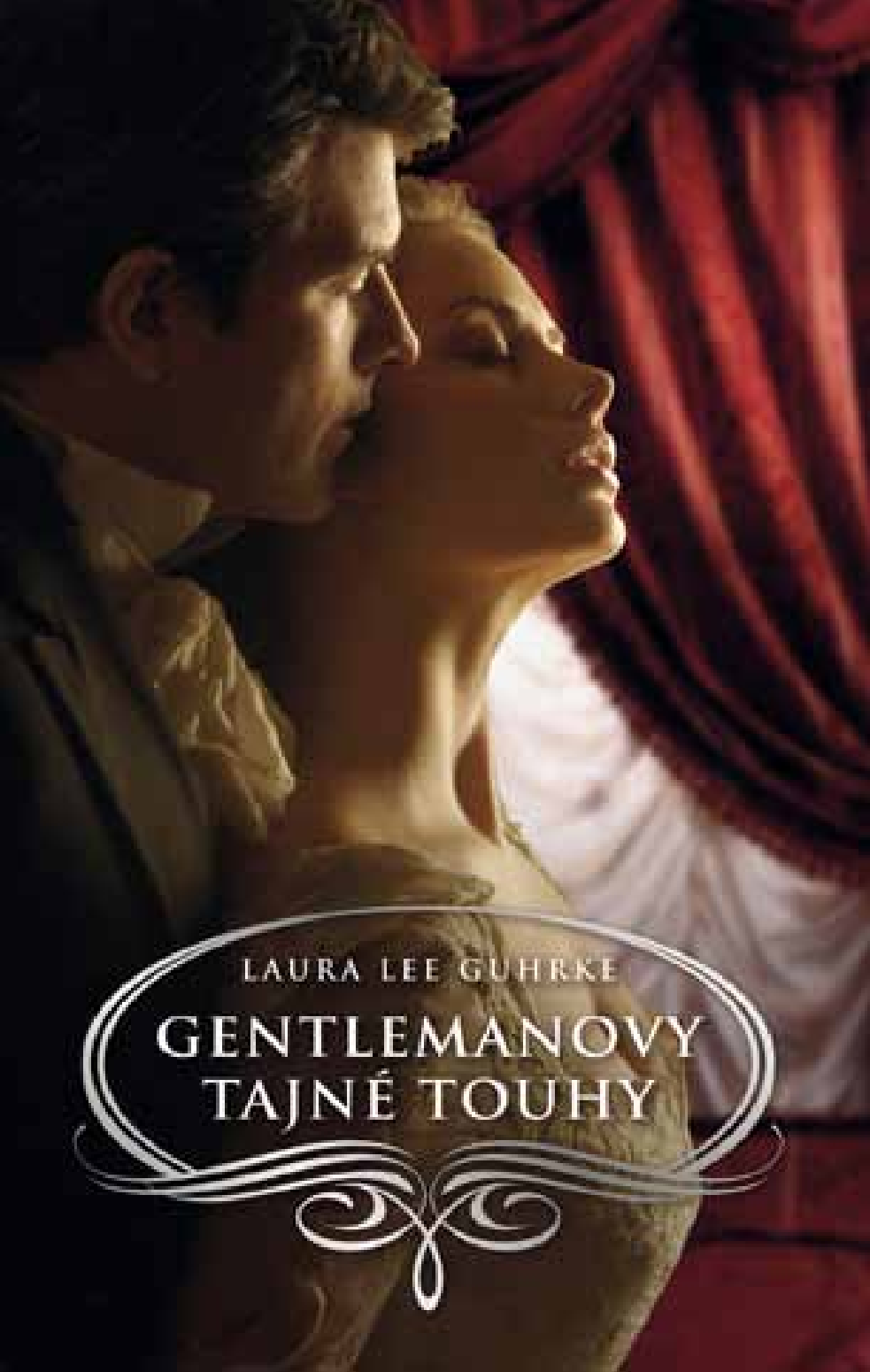

A romantic scene featuring a man and a woman in profile, looking out a window. The man is on the left, and the woman is on the right, her head tilted back. They are both looking towards the right. The background shows red curtains and a bright light source, possibly a window. The overall mood is intimate and romantic.

LAURA LEE GUHRKE

GENTLEMANOVY
TAJNÉ TOUHY

LAURA LEE GUHRKE

**GENTLEMANOVY
TAJNÉ TOUHY**

A decorative black flourish consisting of symmetrical, flowing lines that curve downwards and outwards from the bottom of the title, ending in small loops.

2013

Copyright © 2008 by Laura Lee Guhrke
Translation © 2013 by Květa Palowská
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SECRET DESIRES OF A GENTLEMAN,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2008,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-913-4

Věnováno mým kamarádkám spisovatelkám Elizabeth Boyleové,
Niki Burnhamové, Leah Valeové a Terri Reedové za to,
že mě naučily kráčet neústupně za svým cílem.
Díky.

I

Když nemají chléb, ať jedí koláče.
autor neznámý

Londýn 1895

Tohle nemůže být pravda! Marie Martingaleová zůstala stát na křižovatce ulic Piccadilly a Half Moon a nevěřicně upírala oči k obchodu na rohu. Vynikající poloha, místnosti, jak se zdá, ve výborném stavu, a nade dveřmi cedule s oznámením, že tu původně bývala malá restaurace. Dokonalé – dokonce tolik, že Marii napadlo, zda nedošlo k omylu.

Letmo pohlédla na lístek v ruce, pak sklouzla očima k ryté mosazné destičce u vchodu a zkontrolovala adresu: Piccadilly Street č. 88. Žádný omyl! Stojí na správném místě.

Právě nabídnuto k prodeji, poznamenal agent, když jí podával lístek s adresou. Přesně to, co shání. A čisto, doplnil rychle a podal jí klíče. Čerstvě vymalováno, moderní kuchyně.

Zmíněná ujištění Marii nijak zvlášť nenadchla. Už tři měsíce prochází londýnskými ulicemi a hledá příhodné místo pro cukrářství. Zatím sice marně, ale o agentech a jejich doporučeních už ví své. Moderní kuchyně často znamená jen samostatnou místnost s několika plynovými světly, čerstvá malba bývá samá šmouha a „čisto“ je relativní pojem. Dokonce i v nejlepších čtvrtích vcházela do prostor zamořených hmyzem a vdechovala odporný pach špatných odpadů tak často, že pátrání málem vzdala.

Při pohledu na tenhle nárožní dům jí však svitla naděje. Průčelí směřující na Piccadilly. Prvotřídní poloha přímo uprostřed oblíbené obchodní části města. A pěkné okolí. Bydlí tu movití obchodníci s náročnými manželkami, které si potrpí na společenskou prestiž a ochotně zaplatí, aby zásobily své zaneprázdňené kuchaře hotovými sladkými dobrotami. Co znamená Fortnum & Mason pro piknikový koš, to bude představovat Martingaleová pro podnos s čajem nebo táč s moučníky!

A všechno samozřejmě díky Prudence. Kdyby Prudence Bosworthová nezdělila jmění a nevdala se za vévodu St. Cyres, nic by se nezměnilo. Marie by si nemohla dovolit opustit místo cukrářky u vynikajícího kuchaře André Chauvina a postavit se na vlastní nohy. Prudence ale získala spoustu peněz a s radostí umožnila kamarádce uskutečnit dávný sen.

Marie přeložila lístek a zasunula jej do kapsy proužkované bledě modré sukně. Pak poodešla pár kroků po Half Moon Street. Prohlížela si obchod zvenku a její naděje vzrostla. Do obou ulic vedla široká okna a vchod na rohu se pyšnil dveřmi se skleněnou výplní. Toto řešení umožní lákat kolemjdoucí na vystavené cukrovinky. Okny viděla, že kuchyně leží v suterénu. Dveřmi pro obchodníky se vycházelo na schody vedoucí na Half Moon Street.

Nemohla se dočkat, až uvidí interiér. Spěchala zpátky na nároží, rozeprala kabelku a vytáhla klíč, který jí půjčil realitní makléř. Vystoupila po nabíleném předním schodišti, odemkla a vešla.

Rozlehlá přední místnost nabízela dost prostoru pro nezbytné vitríny i nízké čajové stoly. Čerstvou malbu, na kterou upozorňoval agent, však bude potřeba provést znovu, protože zvláštní nazelenalý odstín, v současné době velmi oblíbený, se pro cukrářství nehodí.

Marie si pozorně prohlédla podlahu a několikrát se zhluboka nadechla. Kanalizace v pořádku a po švábech ani stopy. Možná, že tentokrát měl agent pravdu.

Ujistit se mohla jen jediným způsobem. Sevřela kabelku v podpaží a přešla po pokoji. Vysoké podpatky knoflíčkových bot na černo-bílé dlážděné podlaze klapaly. Otevřela dveře do zadních místností obchodu a našla zařízení typické pro mnohé londýnské provozovny. Kancelář, sklad. A pak jedny schody vedoucí do ložnic a druhé do

komory při kuchyni. Věděla, že pod schody může sotva očekávat něco jiného než nevlídnou vlhkou díru, která v Londýně obvykle sloužila jako kuchyně, ale jakmile sestoupila po schodišti, zůstala stát a vytřeštila oči na nejhezčí kuchyni, jakou kdy viděla.

Po celé délce dvou stěn stály dubové kredence s policemi a přihrádkami všemožných tvarů a velikostí. Z mohutných dubových trámů u stropu visely železné držáky na nádobí. Okna nad kredencemi, jimiž před chvílí potají nahlížela, nejenom pouštěla dovnitř denní světlo, ale navíc se dala v horní části otevírat, čímž bylo zajištěno větrání – v letním parnu nanejvýš vítané.

Marie vešla do místnosti a užasle se rozhlížela. Betonové zdi pokrývala nová bílá omítka, na podlaze leželo měkké výrazné žluté lino-leum. Po pravé ruce měla čtyři sporáky na uhlí opatřené hořáky, dále kotel a kohoutek. Nad sporáky visel ozdobný měděný odsavač.

Stejně moderně zařízená byla i zadní kuchyně. V komoře našla dva dřezy, kohoutek na teplou a studenou vodu a dlouhý plechový odkapávač na nádobí. Nechyběla ani prostorná spíž s policemi až ke stropu a chladírna.

Marie se vrátila do přední kuchyně, sundala rukavice a začala zkoumat sporáky. Nahlédla i do každé trouby. Pak otočila kohoutky s teplou vodou a připadala si trochu jako dítě v obchodě s hračkami. V komoře si opláchla ruce začerněné od kamen a statečně okusila vodu. Samozřejmě chutnala báječně. Tohle je zkrátka Mayfair!

Nakonec se přestala zabývat různými zařízeními, ale stále otálela s odchodem. Otec býval kuchařem, takže měla ve svých devětatdvaceti letech zkušenosti s různými kuchyněmi, ale takovou ještě neviděla. Tato pro ni znamenala splněný sen.

Tady bude vytvářet mistrovská díla – nejkřehčí, nejlístkovatější lístkové pečivo, nejdrobnější, nejhezčí polévané sušenky a úžasné svatební koláčky, jaké londýnská smetánka ještě neviděla. Mnozí lidé, mezi jinými i její otec a André, jí řekli, že nikdy nemůže být uctívána jako skvělá kuchařka, protože je žena, ale tady, v téhle kuchyni, jim dokáže, jak se mýlili!

Kolem okna se mihl stín – jakýsi chodec míjel obchod – a Marie se okamžitě probrala ze snění. Nemůže tu celý den přešlapovat. Je potřeba

jít za realitním agentem a zařídit pronájem. A to hned, než si téhle pěkné kuchyně všimne někdo jiný a bude po všem.

Rázně vzala rukavice a vyběhla po schodech. Vylovila klíč a schovala rukavice do kabelky. Zvenku zamkla a klíč vsunula do kapsy. Ani ve spěchu ale neodolala, zůstala stát a naposledy přelétla pohledem obchod. Ustoupila ode dveří a představila si, jak bude vypadat, až si jej pronajme. Na dveřích bude výrazným, ale vkusným zlatým písmem napsáno MARTINGALEOVÁ. V oknech budou jasně červené jahodové dortíky, lahodné růžové a bílé čajové pečivo a nadýchané zlatavé bochánky.

„Tohle místo je dokonalé,“ vydechla s úctou a obdivem, vykročila a ohlížela se po obchodě. „Absolutně dokonalé!“

V tu chvíli se s kýmsi srazila, což ji bolestivě probudilo ze snění. Klopýtla, kabelka jí odlétla, a jak se snažila udržet rovnováhu, přišlápala si lem sukně. Byla by upadla na chodník, ale zachytil ji pár silných paží a přitáhl k pevné hradbě mužské hrudi. „Opatrně, děvče!“ zahuhlal jí do ucha hluboký hlas. Měla dojem, že ho odněkud zná. „Jste v pořádku?“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Vtom ucítila příjemnou vůni čistého plátna a parfému ze západoindické myrty. Přikývla a otřela se tváří o elegantní hedvábnou klop.

„Snad ano,“ hlesla.

Opřela se dlaněmi o hebký vlněný kabát dotyčného, odtáhla se a zvedla hlavu. Jakmile se jejich pohledy střetly, uvědomila si, o koho jde, a poznání ji zasáhlo mnohem silněji než předchozí kolize.

Filip Hawthorne. Markýz z Kaynu.

Ne, nemýlí se. Tyhle jasné kobaltově modré oči si nesplete. Irské oči, myslela si odjakživa, ale i kdyby tomu tak bylo a čistotu jeho tolik vynášeného šlechtického rodokmenu poskvřnila irská krev, on by to nikdy nepřiznal. Filip si odjakživa potrpěl na takové věci, jako je společenské postavení a ti správní lidé, se kterými je vhodné se stýkat. Na rozdíl od jeho bratra Lawrence, kterého podobné záležitosti ani za mák nezajímaly.

Hlavou jí běžely vzpomínky. Vmžiku se vrátila o dvanáct let zpátky. Najednou nestála na chodníku v Mayfairu, ale v knihovně sídla Kayneových, naproti ní za stolem Filip. Přezíravě jí podával směnku.

Sklopila oči, napůl v očekávání, že uvidí v ruce bledě růžový aršík papíru – úplatek, který měl zajistit, aby odešla a už se nevracela. Peníze výměnou za její slib, že se po zbytek života bude držet od Lawrence stranou. Markýzi bylo tehdy teprve devatenáct, ale už dokázal stanovit, jakou cenu má láska. Tisíc liber.

Znovu v duchu slyšela jeho chladný hlas. *Tahle částka by měla být dostačující, vzhledem k tomu, že dle bratrova ujištění dítě nepřichází v úvahu.*

Pokoušela se vzpamatovat z rozrušení. Nikdy nepochybovala, že se s Filipem jednoho dne střetne, jen nečekala, že takto doslova, a připadala si trochu vyvedená z míry.

Pomyšlení, že ještě někdy uvidí Lawrence, se dávno vzdala, už před lety se doslechla, že odjel do Ameriky. Jeho starší bratr však byl něco jiného. Jako markýz se pohyboval ve vyšší společnosti. A protože Marie zaměstnaná u Andrého servírovala na všemožných plesích a hostinách šlechtě předkrmy, smířila se s tím, že jednoho večera při nabízení podnosu s jednohubkami zvedne oči a setká se s Filipovým upjatým, domýšlivým pohledem. Kupodivu k tomu nikdy nedošlo. Dvanáct let se nic neděje, a pak do něj vrazí na nároží! Tomu se říká smůla!

Letmo ho přelétla očima. Býval vysoký, ale teď, když stál před ní, si uvědomila, že už není žádný vytáhlý mladík, jak ho pamatovala. Tenhle muž měl mohutnější ramena a širší hrud' a šířil kolem sebe tolik mužné síly a vitality, až se cítila dotčená. Kdyby na světě existovala nějaká spravedlnost, Filip Hawthorne by ztloustl a trpěl dnou. Místo toho je markýz z Kaynu v jednatřiceti letech ještě statnější, než býval v devatenácti. Taková ohavnost!

Když mu ale znovu pohlédla do obličeje, zjistila, že dvanáct let přece jen zanechalo jisté stopy. V koutcích očí měl drobné vrásky a na čele dvě souběžné rýhy. Přísná brada vynikala po letech ještě více a vážná ústa bez úsměvu, odjakživa překvapivě půvabná, teď měla ještě tvrdší výraz. A vůbec celým zevnějškem působil mnohem upjatěji, než jak si ho pamatovala, jako kdyby všechna kázání o povinnostech a odpovědnosti, kterých měl jako hoch plnou hlavu, na něj ve zralém věku těžce dolehla. Marie pocítila jisté zadostiučinění.

Mnohem víc ji však těšilo, že také ona se změnila. Už není nešťastná opuštěná sedmnáctiletá dívka, které nezbývá než se nechat koupit za tisíc liber. V současné době není bez prostředků a bez přátel. Taková, jako Filip Hawthorne, už jí strach nenaženou!

„Co tu děláte?“ vybafla a okamžitě se ušklíbla nad vlastním nedostatkem výmluvnosti. Za uplynulá léta vymyslela bohatý repertoár trefných poznámek pro případ, že se znovu potkají, a teď ze sebe nevypraví víc než tuhle neomalenou, hloupou otázku? Nejraději by si dala pohlavek.

„Zvláštní dotaz,“ zamumlal s přízvukem hochy z dobré rodiny, na který si také velmi dobře vzpomínala. „Já tu bydlím!“

„Tady?“ Sevřel se jí žaludek. „Ale tohle je prázdný obchod.“

„V obchodě ne.“ Ukázal na vchod prvního domu na Half Moon Street, elegantní červené dveře, ze kterých zřejmě právě vyšel, než se srazili. „Bydlím tamhle.“

Nevěřicně zírala na dveře. *Tady bydlet nemůžete!* chtělo se jí vykřiknout. *Vy ne, Filipe Hawthorne, ne v domě hned vedle úžasného, dokonalého obchodu, kde se hodlám usadit já!*

Znovu k němu zvedla oči. „Ale to není možné. Váš londýnský dům přece stojí na Park Lane.“

Zarazil se a sraštil čelo. „V mém domě na Park Lane probíhají v současné době jisté stavební úpravy, ale nechápu, co je vám vlastně do toho, slečno.“

Při neosobním oslovení se zachmuřila, ale než stačila odpovědět, pohlédl na zem a řekl: „Rozházela jste si věci.“

„Já ne!“ opravila ho trochu naježeně. „To vy.“

K jejímu zklamání se dál nedohadoval. „Omlouvám se,“ zabručel a poklekl na chodník. „Dovolte, abych vám je posbíral.“

Sledovala, jak se sklopenou hlavou bere její kabelku a začíná shromažďovat roztroušené drobnosti. To je mu podobné, blesklo jí hlavou a pozorovala, jak bere hřeben z želvoviny, rukavice, bavlněný kapesník a peněženku a pečlivě je ukládá do kabelky. Nedej bože, aby zkrátka jen tak naházet věci dovnitř a hotovo!

Když dokončil dílo, zacvakl mosazné zapínání a sáhl po elegantním šedivém klobouku, který mu při střetu odletěl z hlavy. Nasadil si ho, vstal a podal jí tašku.

Vzala si ji. „Děkuji, Filipe,“ zabručela. „Jak...“ Odmlčela se. Nevěděla, jestli se má zeptat na bratra, ale pak usoudila, že by měla. „Jak se daří Lawrenceovi?“

Blýsklo mu v očích, ale když promluvil, jeho hlas zněl zdvořile. „Odpusťte,“ řekl s odměřeným úsměvem, „ale oslovila jste mě křestním jménem, což znamená, že se známe, ale já si něčeho takového nejsem vědom.“

Rozpačitě zamrkala. „Nejste si vědom?“ opakovala po něm a začala se smát, ne však pobaveně, ale nevěřičně. „Filipe, znáte mě od mých sedmi let...“

„Tomu nevěřím,“ odporoval. Mluvil zdvořilým a příjemným tónem, ale jeho pohled byl tvrdý a nesmiřitelný. „My dva se neznáme. Vůbec. Doufám, že je to jasné!“

Pobouřeně zasupěla, ale než dala dohromady jedovatou odpověď, promluvil znovu. „Přeji vám pěkný den, slečno,“ řekl, uklonil se a pokračoval v cestě.

Obrátila se a přimhouřenýma očima sledovala jeho záda. Moc dobře věděl, koho má před sebou, a jen předstíral opak. Domýšlivý, nabubřelý snob! Jak se opovažuje ji takhle odbýt?

„Ráda jsem vás znovu viděla, *Filipe!*“ zavolala za ním medovým hlasem. „Pozdravujte prosím ode mě co nejsrdečněji Lawrence, ano?“

Ani nezpomalil!

Samozřejmě předstíral, že ji nezná. Jednal v duchu dobrých způsobů. Ale ještě předtím, než zvedla hlavu a pohlédl jí do tváře, zachytil vůni vanilky a skořice a poznal, že je to ona. Zachoval důstojnost zdvořilého gentlemana, pomohl jí posbírat věci, jako by se nikdy předtím nesetkali, a pokračoval ve frašce i při odchodu – kráčel zlehka a nenuceně, beze spěchu. V nitru však cítil zvláštní neklid a nedokázal se jej zbavit.

Marie Martingaleová.

Netušil, že je v Londýně. Upřímně řečeno, nemyslel na ni tolik, aby uvažoval, kde bydlí. Jestli někdy měl sklon k takovému zbytečnému rozjímání, představoval si ji jako manželku nějakého chudého hlupáka – nikoli příslušníka šlechtických vrstev, protože kdyby natolik povýšila, doneslo by se mu to. Ne, uměl si představit, že je vdaná za

růžolícího kupce středního věku a bydlí v řadovém domě v Hackney nebo v Claphamu. Snubního prstenu si ale nevšiml, když o tom tak přemýšlí!

Možná je něčí milenkou. Přemítal o té možnosti, když přecházel Charles Street a stanul na náměstí Berkeley Square, ale než došel k hotelu U Tomáše, kam měl namířeno, byl nucen představu Marie coby kurtizány zavrhnout. Při zmíněném zaměstnání by jí sice její uhrančivá krása přišla vhod, ale v takové roli se mu nezdála. Ne, Marie je hezká koketa, patří k ženám, které se ohánějí svou poctivostí a trvají na sňatku, a spousta mužů by ráda ukončila muka nabídkou zasnubního prstenu. Jeho bratr rozhodně byl ochoten si ji vzít. Ten idiot by to udělal, kdyby ho on, Filip, nepřivedl k rozumu!

Šílený nápad s útekem – jeden z mnoha, které bratr pojal – byl zmařen. Filip nečekal, že dívku znovu potká. V žádném případě ne v Mayfairu, a už vůbec ne na nároží v sousedství svého domu.

Před hotelem najednou zůstal stát a vysloužil si překvapený pohled vrátného v livreji, který mu držel dveře. A co vlastně dělá Marie Martingaleová v téhle čtvrti, proč se motá jako náměsíčná kolem jeho schodů?

Vybavil si ji – velké oříškově hnědé oči v kulatém obličejí, pramínky pšenice světlých vlasů vinoucí se zpod okraje slamáku, hebké růžové rty lehce rozevřené překvapením.

„Houby překvapením!“ zabručel si pro sebe, vstoupil do hotelu a prošel halou ke kavárně. Ta malá intrikánka má něco za lubem!

Zpráva, že se jeho bratr vrátil z Ameriky a usídlil se u něj na Half Moon Street, se objevila snad ve všech společenských rubrikách. Zřejmě ji četla, a s ní také klevety o tom, že se Lawrence chystá zasnoubit s americkou dědičkou Cynthií Duttonovou. Takže ona se teď potlouká kolem jeho domu a čeká, až se jí naskytne příležitost setkat se s bratrem. Ale oč jí jde?

Snad si nemyslí, že mezi ní a Lawrencem po dvanácti letech znovu vzplane milostný cit? Zůstal stát před kavárnou, a zatímco si oprašoval z tmavomodrého obleku zrnka prachu a upravoval stříbrošedou vestu, zvažoval tuto možnost. Třeba je jednoduše zvědavá. Nebo přišla požádat o peníze, i když to by byla marná snaha. Zaplatil jí dost až do konce života, a musí jí být jasné, že od něj už neuvidí ani halíř.

A Lawrence má sice měkčí srdce, ale je absolutně švorc – jako obvykle.

Nahlédl dveřmi do místnosti a všiml si, že bratr už dorazil. Lawrence nikdy nikam nepřišel včas, a jeho dochvilnost v tomto případě nepochybně plynula ze skutečnosti, že naproti němu sedí půvabná zlatovlasá slečna Duttonová se svou matkou. Slečna Duttonová měla na jeho vrtošivého mladšího bratra uklidňující vliv a Filip vroucně doufal, že tento trend bude pokračovat.

Zvedl ruku a přesvědčil se, že uzel na bledě modré kravatě mezi naškrobenými špičkami stojatého límce je v dokonalém pořádku. Při vstupu ještě letmo pohlédl na klop a vtom se zarazil.

„Zatracená ženská!“ utrousil. Z nádherné bílé kamélie zbylo vinou Marie Martingaleové jen rozcupované torzo.

Přepadl ho oprávněný vztek. Otočil se, zamířil halou zpátky a vyšel z hotelu. Před květinářkou zůstal stát, a zatímco pátral po vhodné kytice do knoflíkové dírkky, ovanul ho silný květinový odér.

Mimoděk se mu vybavila dávná vzpomínka. Nádherné srpnové odpoledne v růžové zahradě sídla Kayne Hall. Sedmnáctiletá Marie trhá květiny do kytice, Lawrence jí pomáhá a on sedí na lavičce opodál a pročítá zprávy od hospodářských správců. Uplynulo dvanáct let, ale stále v duchu viděl ty dva, jak stojí u besídky trochu blíže, než připouštějí dobré mravy, Lawrence jí zdobí vlasy poupaty a ona se směje. Už tehdy ho mělo napadnout, jak daleko věci zajdou, ale nemyslel na nic jiného, než že ho její zvonivý smích ruší při kontrole výdajů.

„Jste v pořádku, pane?“

Otázka květinářky ho vytrhla ze vzpomínek. S rozčileným povzdechem vyškubl z koše bílý karafiát. Upustil děvčeti do dlaně dvoupenci a rázoval zpátky k hotelu.

Než vešel do kavárny, zahodil polámanou kamélii a nahradil ji karafiátem, podal klobouk portýrovi a nežádoucí vzpomínky na Marii Martingaleovou vyhnal z hlavy. Jestli zmíněná dáma hodlá způsobit problémy mezi Lawrencem a slečnou Duttonovou, Filip ví, že její snaha je marná, protože on problémům zabrání.

Bratr ho zpozoroval jako první. „Konečně!“ prohlásil a vstal, když se Filip blížil ke stolu. „Kde jsi byl? Máš dvacet minut zpoždění!“

„Dvacet minut?“ Filip pochybovačně vytáhl z kapsy vesty hodinky, přesvědčený, že bratr přehání. S údivem však zjistil, že Lawrence má pravdu. Přišel o dvaadvacet minut později. „Hluboce se omlouvám,“ řekl dámám, vrátil hodinky do kapsy a posadil se na prázdnou židli po boku bratra. „Nepřišel jsem pozdě vlastní vinou.“

„Svět se zastavil!“ poznamenal Lawrence škodolibě. „Můj bratr,“ pokračoval důvěrným tónem a naklonil se nad stolem k dámám, „je spolehlivý jako britské železnice. Zásadně nemívá zpoždění, tudíž nedochvilnost v tomto případě zcela jistě znamená, že nastala nějaká katastrofa. Zboží nedorazilo do loděnic podle plánu? Přístavní dělníci stávkují? Cynthiin papá se nakonec rozhodl, že nám nesvěří zakázku na zaoceánské parníky?“

„Nemluv hlouposti!“ Filip si povytáhl manžety a kývl na číšníka, který postával se stříbrnou konvicí opodál. „Jak jsem řekl, cosi mě zdrželo, to je všechno, a ujišťuji vás, že nejde o žádnou katastrofu.“

„Ale jak tě znám, Filipe, ta věc se určitě týká obchodu!“

„Třeba ne,“ vložila se do hovoru slečna Duttonová. „Možná váš bratr potkal okouzující mladou dámu a otálel v její přítomnosti déle, než bylo záhodno.“

Strnul, ale zachoval lhostejný výraz. Marie měla odjakživa své kouzlo, ale on se díkybohu vždy ovládal natolik, že mu odolal. Ovšem Lawrence, to bylo něco jiného.

Filip pohlédl na bratra a lehce znervózněl. Co má Marie v plánu?

„Nemožné!“ odporoval Lawrence. „Můj bratr že by zapomněl na přesnost kvůli milostným pletkám? Nikdy!“

Cynthia mu nevěnovala pozornost a obrátila se k Filipovi. „Jaká byla, mylord? Povídejte!“

Bezelstně rozhodil rukama. „Ujišťuji vás, slečno Duttonová, že o žádnou mladou dámu nešlo!“ Nedá se říct, že by vysloveně lhal, protože Marie Martingaleová není dáma.

„Já vám to říkal!“ podotkl Lawrence s jistotou, která Filipa rozčílila. „Můj bratr nepatří k romantickým lidem!“

Dívka se smíchem zavrtěla hlavou a dál si škádlivě měřila Filipa. „Takhle by to nešlo, mylord,“ prohodila s předstíranou vážností. „Jste markýz, máte titul a majetek, to je potřeba brát v úvahu. Oženit se musíte!“

Lawrence se dal do smíchu. „Má drahá, to by musel na nějakou dobu přerušit obchodní záležitosti a věnovat se námluvám!“

„Bratra si nevšímejte, slečno Duttonová,“ ozval se Filip. „Odkak-živa mluví hlouposti. A teď mi povězte,“ odvedl záměrně řeč jinam a znemožnil Lawrenceovi, aby si stěžoval, „co jste dnes všichni tři dělali?“

„Vydali jsme se nakupovat,“ odpověděla slečna Duttonová, ale Lawrence se okamžitě postavil na odpor.

„Přesněji řečeno, nakupovaly dámy. Mně byla přisouzena role nosiče seznamu a balíčků! Pokud jde o vkus, můj názor braly v úvahu jen velmi zřídka. To se mě dotklo.“

„Chudáčku,“ litovala ho paní Duttonová pobaveně. „Každý přece ví, že gentlemany koberce a závěsy nezajímají!“

„Koberce a závěsy?“ zeptal se Filip, když mu číšník nalil šálek čaje. „Myslím jsem, že dům na Belgrave Square, který jste si na sezonu pronajali, je kompletně zařízený.“

Paní Duttonová se zamračila. „Zdá se, že pod pojmem ‚kompletně zařízený‘ si s baronkou Stovinskou představujeme každá něco jiného. Dnes ráno jsme si s Cynthií zajely místo prohlédnout, než si odstěhujeme věci z hotelu, a v celém domě není jediný koberec ani závěs! Všechno vzala s sebou! I obrazy! Co s nimi hodlá dělat, proboha? Vláčet je zpátky do Sankt Petěrburgu?“

„Samozřejmě je prodala,“ poznamenal Lawrence a vzal si čajový koláček. „Co jiného?“

„Děláte si legraci!“ obvinila ho Cynthia se smíchem. „Prodat koberec nájemníkům před nosem? A proč?“

„Soudím, že proto, aby zaplatila dluhy.“

„Hrůza! Slyšela jste to, mamá? A to je baronkou!“ Obrátila se k Filipovi. „Kdyby se u nás váš bratr dnes ráno po našem návratu z Belgrave Square nezastavil, nevím, co bychom si počaly. Prošel s námi nejlepší obchody, abychom si mohly vybrat náhradu za věci, které baronka odvezla. Bez něj bychom byly ztracené, mylord!“

Filip se na ni pátravě zadíval. Všiml si, jak se na bratra příjemně usmívá. Milá dívka, pomyslel si, klidná a rozumná, a zjevně chová k Lawrenceovi vřelý city. Stejně jako on k ní, což ovšem vůbec nic neznamená. Lawrence se zamilovává celkem často.

V tomto případě však měl Filip důvod k většímu optimismu. Lawrence podle všeho trávil v New Yorku veškerý čas v Cynthiině společnosti. Dívka pocházela z bohaté, velmi dobře situované rodiny. Pou- to by mohlo přinést užitek, pokud ovšem její otec svěří společnosti Hawthorne Shipping zakázku na výrobu zaoceánských parníků. Ještě důležitější je však skutečnost, že Cynthia zřejmě miluje Lawrence pra- vou a věrnou láskou. Byla by pro něj vynikající manželkou, jen kdyby ji doopravdy požádal o ruku! Jenomže Lawrence je na vážné závazky alergický a dává si načas.

S Marií Martingaleovou neotále!

Okamžitě se snažil vypudit myšlenku na Marii z hlavy, ale nedo- kázal se zbavit nepříjemného pocitu. Jestli se Lawrence opět setká s Marií, může se stát, že jeho kdysi tak vášnivý cit k dceři bývalého ro- dinného kuchaře znovu vzplane. Jí by takový vztah nepochybně přišel vhod, ale jemu by zkazil život teď stejně jako tehdy.

Filip sklouzl pohledem ze slečny Duttonové na bratra a zpátky. Jejich rozzářené obličeje a pohledy z očí do očí ho utvrdily v rozhod- nutí.

Od šestnácti, kdy otec zemřel a on se stal markýzem, vnímal jako povinnost chránit ostatní členy rodiny. Na Lawrence ale dohlížel mnohem déle, vlastně co pamatoval. Bratra měl odjakživa nesmírně rád a ani teď nedovolí, aby kdokoli zmařil jeho šťastnou budoucnost. Dokud si Lawrence se Cynthií neřeknou ano, on, Filip, musí zůstat nanevšeo obezřetný!